

РЕШЕНИЕ

№ 2165

гр. София, 05.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-В СЪСТАВ, в публично заседание на седми април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елена Иванова

Членове: Златка Чолева
Розалина Г. Ботева

при участието на секретаря Цветослава В. Гулийкова
като разгледа докладваното от Розалина Г. Ботева Въззивно гражданско дело
№ 20221100500095 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258- 273 ГПК.

С решение № 20207651 от 04.11.2021г., постановено по гр. дело № 2342/2021г., Софийски районен съд, 78- ми състав, е признато за установено по отношение на Л.В. Б. съществуването на вземането на “К.Т.С. център 1” ДЗЗД за сумата 12 359,16 лева, представляваща имуществени вреди под формата на претърпяна загуба, в резултат на виновните действия на Л.В. Б., поради които е издадена Заповед прилагане на принудителна административна мярка № 20- 4332- 004994/ 30.7.2020г., издадена от отдел “Пътна полиция” при СДВР, за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 29.10.2020г., издадена по ч.гр.д. № 50135/ 2020г. по описа на Софийския районен съд, 78 състав.

Със същото решение е отхвърлен предявеният иск за установяване на вземането на “К.Т.С. център 1” ДЗЗД над сумата 12359,16 лева до сумата 25 000 лева, предявен като частичен от сумата 40031,65 лева, за обезщетение за имуществени вреди вследствие на настъпило в резултат на виновните действия на Л.В. Б. ПТП на 20.07.2020г.

Срещу решението, в частта в която е отхвърлен предявеният иск, е останал “К.Т.С. център 1” ДЗЗД. Жалбоподателят счита, че решението в обжалваната част е неправилно, тъй като е постановено в нарушение на процесуалния и материалния закон. Доводът за нарушение на процесуалния закон е аргументиран с

това, че незаконосъобразно първоинстанционният съд е изменил служебно волята му. Навежда доводи, че в случая ищецът е посочил повече от едно основание за вземането си, при установяване съществуването на едно от тях, съдът не може да намалява пропорционално на другите посочени основания. Жалбоподателят изразява несъгласие с извода на първоинстанционния съд, че по делото не е установено съществуването на причинна връзка между противоправното поведение на ответника и вредите по автомобила. Отправя искане за отмяна на постановеното решение и постановяване на друго, с което предявеният иск да бъде уважен изцяло.

В срока и реда по чл. 263 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемата страна, в който се изразява становище за неоснователност на същата. Моли съда да остави въззивната жалба без уважение и да потвърди решението.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, намира за установено следното:

Предмет на настоящото производство е първоинстанционното решение, в частта, в която е отхвърлен предявеният иск за установяване на вземането на “К.Т.С. център 1” ДЗЗД над сумата 12359,16 лева до сумата 25 000 лева, предявен като частичен от сумата 40031,65 лева, за обезщетение за имуществени вреди вследствие на настъпило в резултат на виновните действия на Л.В. Б. ПТП на 20.07.2020г.

Първоинстанционният съд е сезиран с иск по чл. 203 КТ.

Пред въззивната инстанция е допуснато уточнение на иска за установяване на вземането на “К.Т.С. център 1” ДЗЗД за обезщетение за имуществени вреди вследствие на настъпило в резултат на виновните действия на Л.В. Б. ПТП на 20.07.2020г., като същият се счита предявен за сумата 14831,65 лева.

Ищецът извежда субективните си права при твърдения, че между страните е съществувало трудово правоотношение, възникнало въз основа на трудов договор, по силата на което ответникът заемал длъжността “шофьор”. На 17.07.2020г. ответникът, управлявайки служебен автомобил, извършил пътно- транспортно произшествие (ПТП), при което отказал на контролните органи да бъде проверен за употреба на алкохол, поради което свидетелството за управление на МПС (СУМПС) на ищеца било отнето. На 20.07.2020г. Ответникът се явил на работа и без да уведоми работодателя си за това, че му е отнето СУМПС, излязъл в наряд за извършване на сметосъбиране със специализиран автомобил с рег. № *****. Ответникът бил проверен от работодателя за употреба на алкохол, като резултатът бил отрицателен. По време на работната смяна ответникът употребил алкохол, след което извършил ПТП. Същият бил тестван за употреба на алкохол, при което била установена концентрация на алкохол в кръвта му 1,53 промила. Поради това, че е управлявал МПС с отнето СУМПС и след употреба на алкохол, на ищеца било наложена принудителна административна мярка и МПС било

спряно от движение за срок от 6 месеца. В резултат на това ищецът претърпял вреди, изразяващи се в наемната цена за автомобила, която следвало да плаща, независимо, че автомобилът бил спрян от движение. Сочи, че претърпял и вреди, под формата на загуба, иразяваща се във вредите по автомобила.

В срока и реда по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба, в която се изразява становище за неоснователност на иска.

Между страните не е спорно, а и от приложените по делото писмени доказателства- трудов договор № 340/ 22.06.2020г., се установява, че между страните съществувало трудово правоотношение, възникнало въз основа на трудов договор, по силата на което ответникът е заемал длъжността “шофьор”.

От представения договор за наем на МПС се установява, че ищецът е сключил договор за наем, с предмет специализирани МПС, сред които автомобил с рег. № *****. Страните са договорили месечен наем в размер на 3500 лева.

С АУАН от 20.7.2020г., съставен от служител на ОПП- СДВР, се установява, че на 20.7.2020г. ответникът управлявал МПС- специален автомобил м. “ДАФ”, с рег. *****, по бул. “Ситняково”, по посока бул. “Ботевградско шосе”, на кръстовището с бул. “Мадрид”, при извършване на маневра завой надясно, поради несъобразяване с пътните условия от водачът на автомобила, автомобилът се обърнал на лявата му страна.

Със заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-4332- 004994/ 31.07.2020г. на ищеца е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б “а” ЗДвП, прекратяване на регистрация на автомобил с рег. № *****.

С определение от 12.11.2020г., постановено по НОХД № 15124/ 2020г. по описа на СРС, е одобрено споразумение, с което ответникът е признат за виновен за това, че на 20.7.2020г. Управлявал МПС- специален автомобил м. “ДАФ”, с рег. № *****, с концентрация на алкохол в кръвта си над 1,2 на хиляда- 1,42 на хиляда, установена по надлежния ред.

За установяване на вида на вредите по автомобила пред първоинстанционния съд са събрани гласни доказателствени средства- св. П.С.. От показанията на същия се установява, че същият работил като шофьор на сметоизвозващ автомобил м. “ДАФ”, с рег. № 1382. Автомобилът бил разпознаваем по това, че двете гуми от дясната страна били различни по шарка, а предната броня на автомобила била ударена и същата не била ремонтирана. През 2020г. Видял, че автомобилът се намира в Княжево, където свидетелят живеел. Според свидетеля по автомобила имало вредите по предно стъкло, по ляво огледало. Автомобилът не можел да се движи сам и бил натоварен на репатрак.

От представената фактура № 1698/ 05.09.2020г. се установява, че същата е

издадена от “К.С.” ООД на “Титан София център 1” ДЗЗД за вложени материали при извършени ремонтни услуги на автомобил, съгласно приложен към нея протокол. В протокола са описани подробно вида на извършените ремонтни дейности, които са извършени на автомобила, вложените материали и труд. Установява се, че сметката на “К.С.” ООД е заверена със сумата 13367,10 лева, с посочено основание за плащане посочената фактура.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Настоящият състав на въззивния съд намира, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо, тъй като е постановено в рамките на правораздавателната власт на съдилищата по граждански дела и в съответствие с основаниято и петитума на искането за съдебна защита, уточнени от страната с молбата от 20.03.2019 г. По същество, решението почива на вярна и точна интерпретация на установените по делото факти, при правилно приложен материален закон, поради което и на основание чл. 272 от ГПК въззивният съд препраща към мотивите му и в допълнение по доводите във въззивната жалба намира следното:

За да възникне имуществена отговорност на работника или служителя за обезщетяване на причинените умишлено на работодателя имуществени вреди, трябва да бъдат установени чрез пълно и главно доказване следните материални предпоставки (юридически факти): 1) работника или служителя да е полагал труд по действително трудово правоотношение през периода, през който са причинени имуществени вреди на работодателя; 2) умишлено противоправно поведение на работника или служителя, вследствие на което е настъпило увреждане на имуществени права на работодателя; 3) имуществена вреда, изразяваща се в претърпени от работодателя имуществени загуби и/или пропуснати ползи; 4) причинно-следствена връзка между противоправното поведение на работника или служителя и причинените вреди, т. е. претърпените от работодателя имуществени загуби и/или пропуснати ползи да са закономерна, присъща, естествена последица от умишленото противоправно деяние, извършено от работника или служителя. Всички обективни и субективни материални предпоставки (юридически факти), обуславящи възникването на пълна имуществена отговорност на работника или служителя по чл. 203, ал. 2 КТ, вр. чл. чл. 45, ал. 1 ЗЗД следва да бъдат установени чрез пълно и главно доказване от работодателя по правилата, предписани в чл. 154, ал. 1 ГПК. Наистина, виновното поведение в гражданското право се презюмира – аргумент от чл. 45, ал. 2 ЗЗД, но тази оборима презумпция обхваща небрежността със своите две проявни форми (непредпазливост и самонадеяност –

съзнавана небрежност), но не и умисъла, като тази форма на вината подлежи на доказване на общо основание от ищеца.

Липсва спор между страните, а и от представения по делото трудов договор № 340/ 22.06.2020г. се установява, че между страните е съществувало трудово правоотношение, по силата на което ответникът е изпълнявал длъжността "шофьор".

От събраните писмени доказателства- АУАН, се установява, че на 20.7.2020г. е настъпило ПТП, при което процесния автомобил, управляван от ответника, се обърнал на лявата си страна.

По отношение на формата на вина, следва да се посочи следното: От представеното споразумение, което има сила на влязла в сила присъда и е задължително за гражданския съд- чл. 300 ГПК, се установява, че ответникът е управлявал МПС след употреба на алкохол- 1,41 на хиляда.

Гражданскоправните норми не дефинират формите на вина- умисъл и непредпазливост, но по отношение на тях приложение намират нормите на наказателното право- чл. 11 НК. Деянито е умишлено, когато деецът е съзнавал обществено опасния му характер, предвиждал е неговите обществено опасни последици, и е искал или допускал настъпването на тези последици- чл. 11, ал. 2 НК, като последиците трябва да са конкретни в представата на дееца, а при непредпазливостта той не е предвиждал настъпването на общественоопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди, или е предвиждал настъпването на тези последици, но е мислил да ги предотврати- чл. 11, ал. 3 НК. Вината е субективно отношение на дееца към деянието, но доколкото намира външно проявление в поведението му, подлежи на доказване на общо основание. Процесното ПТП е настъпило след употреба на алкохол и е причинено от водач в пияно състояние според разясненията в ППВС № 1/83 г., като пряк и закономерен, а не като случаен и несвързан с това състояние на водача резултат. При концентрация на алкохол в кръвта на водача над 0, 5 промила, дори и да не е свързана с външни прояви на опиване, психофизиологическото му състояние е повлияно и той не е пригоден да управлява безопасно моторното превозно средство, което в случая е довело до изгубване на управлението на автомобила и обръщането му. Управлението на автомобила в пияно състояние е умишлено деяние за водача, който съзнава общественоопасния характер на деянието, предвижда опасните му последици и допуска настъпването им. На следващо място следва да се посочи, че управлението на МПС без водачът му да се е съобразил със състоянието на пътя сочи на евентуален умисъл- деецът е съзнавал общественоопасния му характер, предвиждал е неговите общественоопасни последици и допускал настъпването на тези последици, тъй като злополуката не е настъпила в резултат на внезапно възникнала техническа неизправност, природно бедствие или препятствие на пътното платно. Водачът на МПС е съзнавал неговите габарити,

обстоятелството, че се движи в населено място, ширината на улиците.

По отношение на причинната връзка между поведението на ответника-водач на моторното превозно средство, и настъпилите вреди, настоящият състав счита следното.

Преки и непосредствени вреди от деянието са тези вреди, които се намират в причинна връзка с деянието. В теорията и съдебната практика няма противоречие, че причинната връзка е философска категория и общото понятие за нея е създадено от философската наука, но то е валидно за всички науки, включително и за правната. Изискването към причинната връзка между деянието и вредата е деянието да предшества във времето настъпването на вредата и да я обуславя под влиянието на вътрешни, решаващи и съществени връзки на необходимост.

Деянието трябва да е това условие, което с вътрешна необходимост предизвиква настъпването на отрицателната последица в сферата на увреденото лице. То трябва да бъде *condition sine qua non* за вредата, т.е. условие, без което вредата не би настъпила. И обратно, ако вредата би настъпила в сферата на едно лице и ако деянието не беше осъществено, липсва причинна връзка между тях. Вредата следва обективно, необходимо, закономерно да произтича от деянието, както и да не бъде негово случайно следствие. За да има причинна връзка вредата трябва да бъде адекватна последица на непозволеното увреждане. Адекватността е налице, когато деянието по своята природа е годно да доведе до настъпилия отрицателен резултат. Едно действие или бездействие представлява адекватна или относима причина, когато по своя характер е практически годно да причини вреда, подобна на тази, която е настъпила, т.е. ако при нормалното стечение на обстоятелствата би настъпила същата последица. При изясняване на причинната връзка е нужно да се отговори и на въпроса, дали резултатът е бил реално възможно следствие на извършеното деяние. Ако между дадено обстоятелство и резултата не може да се докаже една с по-голяма вероятност настъпила обусловеност, причинната връзка не бива да се приема за дадена. За да се изясни ролята на всяко от предшестващите следствието необходими условия за неговото настъпване, трябва да се види, дали те създават конкретна, реална възможност за това или я превръщат в действителност. В обобщение причинната връзка е зависимост, при която деянието е предпоставка за настъпването на вредата, а тя е следствие на конкретното действие или бездействие на деликвента. В т.см. решение № 9 от 02.02.2018г. на ВКС по гр.д. № 1144/ 2017г., III г.о., ГК.

Деянието трябва да бъде решаващо, вътрешно необходимо (не случайно) свързано с резултата; в цялата поредица от явления причината да предшества следствието и да го поражда, като вредата закономерно да произтича от деянието. Деянието е необходимо условие за настъпване на вредата тогава, ако при мислено изключване на поведението на деликвента, тя не би настъпила, т.е. ако при това

изключване неправомерният резултат не настъпи, следва да се констатира, че е налице причинна връзка между поведението на деликвента и настъпилия вредоносен резултат. То е достатъчно условие, когато би причинило вредата само при обичайно стечение на обстоятелствата.

Настоящият състав счита, че от събраните доказателства се установява, че в случая е налице такава връзка между поведението на ответника и настъпилите вреди, изразяващи се в ремонт на ляво огледало на автомобила. От представения протокол за извършени ремонтни дейности и вложени резервни части през м. август 2020г. за камиони и експедиции, собственост на консорциум “Титан София център 1” ДЗЗД се установява, че е извършен ремонт на стойност 409,32 лева на лявото огледало на автомобил с рег. № *****. При приетия механизъм на ПТП, а именно, че при извършване на маневра завой надясно, автомобилът се обърнал на лявата му страна, настоящият състав счита, че вредата не би настъпила, ако ищецът не беше катастрофирал и същата се явява закономерна последица от ПТП. Изложеното обуславя извод, че между деянието и вредата съществува пряка причинна връзка. По отношение на останалите, посочени в протокола вреди не може да бъде обоснован извод, че ПТП е единствената причина за настъпването им и за съществуването на пряка причинна връзка.

При така възприето и доколкото е налице частични несъответствие на крайните изводи на двете съдебни инстанции съвпадат, обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, в която е отхвърлен предявеният иск за отхвърлен предявеният иск за установяване на вземането на “К.Т.С. център 1” ДЗЗД над сумата 409,32 лева до сумата 12359,16 лева за обезщетение за имуществени вреди вследствие на настъпило в резултат на виновните действия на Л.В. Б. ПТП на 20.07.2020г. следва да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което предявеният иск да бъде уважен до сумата 409,32 лева. В останалата обжалвана част решението следва да бъде потвърдено.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20207651 от 04.11.2021г., постановено по гр. дело № 2342/ 2021г., Софийски районен съд, 78- ми състав, **в частта**, в която е отхвърлен предявеният от “К.Т.С. център 1” ДЗЗД, с ЕИК ***** против Л.В. Б., с ЕГН ***** иск за установяване на вземането на “К.Т.С. център 1” ДЗЗД за обезщетение за имуществени вреди вследствие на настъпило в резултат на виновните действия на Л.В. Б. ПТП на 20.07.2020г. до сумата 409,32 лева, **като вместо това постановява**

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Л.В. Б., с ЕГН *****, съществуването на вземането на “К.Т.С. център 1” ДЗЗД, с ЕИК *****, за сумата 409,32 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди вследствие на настъпило в резултат на виновните действия на Л.В. Б. ПТП на 20.07.2020г., за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 29.10.2020г. по ч.гр.д. № 50135 по описа за 2020г. на Софийския районен съд, 78 състав, **на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 203 КТ.**

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20207651 от 04.11.2021г., постановено по гр. дело № 2342/ 2021г., Софийски районен съд, 78- ми състав, **в частта**, в която е отхвърлен предявеният от “К.Т.С. център 1” ДЗЗД против Л.В. Б. иск за установяване на вземането на “К.Т.С. център 1” ДЗЗД за обезщетение за имуществени вреди вследствие на настъпило в резултат на виновните действия на Л.В. Б. ПТП на 20.07.2020г. над сумата 409,32 лева до сумата 14831,65 лева, **на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 203 КТ, като неоснователен.**

ОСЪЖДА Л.В. Б., с ЕГН *****, да плати на “К.Т.С. център 1” ДЗЗД, с ЕИК *****, сумата 9,74 лева, представляваща направени пред въззивната инстанция разноски.

ОСЪЖДА “К.Т.С. център 1” ДЗЗД, с ЕИК *****, да плати на Л.В. Б., с ЕГН *****, сумата 945,55 лева, представляваща направени пред въззивната инстанция разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от връчването му, при условията на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____